

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 990/06
14.12.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Јасминке Станојевић, Мирјане Грубић, Јованке Кажих и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ адвокат, против тужених Предузећа за телекомуникације "Телеком Србија" АД Београда и Јавног предузећа ПТТ саобраћаја "Србија" из Београда, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.8687/05 од 17.1.2006. године, у седници одржаној на дан 14.12.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.8687/05 од 17.1.2006. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.бр.8687/05 од 17.1.2006. године, одбијена је као неоснована тужилина жалба и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П.бр.9960/03 од 2.12.2004. године исправљена решењем истог суда од 1.4.2005. године, а којом је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезу тужени да јој солидарно исплате 37.119,17 еур на име коришћење локала у њеној својини, у приземљу у ВВ за период од 3.11.1992. године до 31.10.2003. године, износ од 8.914,50 еур на име обрачунате камате, износ од 511.600,00 динара на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање тужиле, 816.525,00 динара на име обрачунате камате, 2.612,00 динара на име трошкова грејања и 3.300,00 динара на име трошкова поступка, све са каматом ближе опредељено у том ставу изреке, као и по 306,77 еур месечно на име коришћења простора почев од 1.11.2003. године до закључења расправе и у прописаној висини одлуком надлежног фонда ПИО на име доприноса за пензијско и инвалидско осигурање тужиле а у случају доцње и законску затезну камату, ближе опредељено у том ставу изреке, и којом је обавезана тужила да туженом Јавном предузећу ПТТ саобраћаја Србија накнади трошкове парничног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену благовремено је изјавила ревизију тужила побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу овлашћења из чл. 399. ЗПП, ("Службени гласник РС", бр. 125/2004), Врховни суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 9. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а тужила у ревизији одређено не указује на постојање неке друге битне повреде одредаба парничног поступка која може бити ревизијски разлог из чл. 398. ст. 1. тач. 1 и 2. ЗПП.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је спорни локал, за који тражи накнаду, купила по уговору о купопродаји, сачињеном у писменој форми на коме потписи уговарача нису оверени од стране суда, од сада покојног ПП у 1977. години. Изградња овог локала је ПП одобрена решењем СО Савски Венац 1965. године као строго привремено решење и то од гвоздених портала у стаклу који се на захтев тог органа морају демонтирати без накнаде. Са овом чињеницом тужила је била упозната. Тужила је као купаца са туженим ПТТ саобраћаја Србија као закуподавцем, који је уједно и носилац права коришћења и располагања овом непокретношћу закључила уговор о закупу локала на одређено време 1981. године. Правоснажном пресудом Четвртог општинског суда у Београду П.бр.1921/88 од 22.12.1988. године одржан је на снази налог о отказу наведеног уговора који је тај суд издао под бр. Р.459/87 дана 27.2.1987. године и којим је тужили наложено да локал испразни и преда га РО ПТТ саобраћаја "Београд". Правоснажном пресудом Другог општинског суда у Београду П.бр.2034/97 од 23.12.1997. године одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се утврди да је ванкњижни власник локала по основу уговора закљученог са ПП као и да се утврди да су ништави уговори о закупу локала од 1.6.1977. године, 18.5.1979. године и 11.6.1981. године.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно је и по оцени Врховног суда, одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да јој тужени исплати наведене износе ближе означене у изреци првостепене пресуде пошто није власник локала а правоснажном пресудом је обавезана да се из локала

првостепене пресуде пошто није власник локала а правоснажном пресудом је обавезана да се из локала исели и преда га туженима.

Није основано истицање тужиље у ревизији о погрешној примени материјалног права а наиме, да је тужиља стекла право својине на овом локалу по основу уговора о купопродаји са сада покојним ПП и на основу поравнања закљученог пред Другим општинским судом у Београду дана 5.6.2002. године са ГГ, правним следбеником ПП. Ово, због тога што је у поступку поуздано утврђено да сада покојни ПП није био власник локала који је уговором о купопродаји пренео у својину тужиљи већ је добио као закупца овог простора право на изградњу локала по привременој грађевинској дозволи и то од гвоздених портала у стаклу који се на захтев надлежног органа морао демонтирати без накнаде. Због тога се, и по оцени овога суда, како су то правилно закључили нижестепени судови, наведени локал не може сматрати објектом у смислу одредаба тада важећег Закона о изградњи инвестиционих објеката ("Службени гласник СРС", бр.41/62) због чега ПП на локалу није могао стећи право својине. Тако изграђени локал представља само скуп грађевинског материјала а сада покојни ПП је могао имати само право својине на грађевинском материјалу од кога је локал изграђен, а не и самом локалу. Како он није био власник локала, то није могао ни на тужилу наведеним уговором пренети више права него што је сам имао. Наиме, својина је најшире и најпотпуније право на ствари. Због тога је чл. 3. Закона о основама својинско правних односа одређено да власник има право да своју ствар држи, њоме се користи и њом располаже у границама одређеним законом, а сви остали су дужни да се уздржавају од повреде његовог права. Од оваквог карактера својине произилази да се ради о трајном праву. Оно настаје на начин одређен законом и постоји све док не престане на начин одређен законом. Трајност овог права нарочито долази до изражаја код непокретности јер се права на њима уписују у јавне књиге. С обзиром на изложено, привремени објекат не може бити предмет својине која се уписује у јавне књиге. Он се може користити на основу привремене дозволе надлежног управног органа док њено дејство траје, што је конкретан случај. Коришћење таквог објекта не спада у корпус својинских овлашћења. Са престанком могућности коришћења привременог објекта, привремени објекат се мора уклонити као покретна ствар. Привремени објекат је само привидно непокретна ствар, јер његова привременост указује да ће после одређеног времена бити покренут с места како би се вратио њеној правној природи.

Стога су неосновани тужилини наводи о погрешној примени материјалног права јер је уговор о промету наведеног локала извршен у целости и његову правну ваљаност је признао правни следбеник продавца ГГ. Како нису испуњени услови из одредаба чл. 154. и 155. Закона о облигационим односима, то је правилно одбијен тужбени захтев.

Како се осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни суд је одбио као неосновану ревизију тужиље и одлучио као у изреци применом чл. 405. ЗПП.

Председник већа-судија,

Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд